

Pustolovine bundevice Šarenkice

Piše: Josip Janković
Črta: Mia Janković Sh.

et.cetera
• • •

objavila
etcetera d.o.o., Zagreb, listopad 2011.

uredila i grafički oblikovala
Tea Janković

otisnula
Printera Grupa d.o.o., Sveta Nedjelja

recenzirale
Matilda Markočić, Ranka Javor

glazba na cd-u
Yaniv Shentser

biblioteka **PRIČAJ MI**
© etcetera 2011. Sva prava pridržana.
ISBN 978-953-99612-7-3

Pustolovine bundevice Šarenkice

piše
Josip Janković

crtala
Mia Janković Shentser

etcetera
• • •

U hrpi starih audiokazeta naišla sam i na dvije neobilježene. Već sam ih bila odložila među stvari kojih ću se odreći, a onda sam, ni sama ne znam zašto, stavila jednu od njih u kazetofon i... vidi čuda! To je bila priča koju je tata sestri i meni znao pričati prije spavanja pa smo ju snimili i slušali i kad tata nije kod kuće. Odlučila sam “skinuti” priču s vrpce i podijeliti s drugom djecom uzbuđenje koje smo nas dvije doživljavale slušajući tatine

priče. Moja sestra bi ju mogla ilustrirati, ja grafički opremiti... začas sam imala cijeli plan! Na drugoj kazeti bila je još jedna tatina priča, pa sam se na trenutak ponadala da ih ima još, i krenula kopati po onoj hrpi izbljedjelih kazeta, bez uspjeha. Nisam se tih priča više mogla ni sjetiti jer je od tada prošlo dosta godina! Ni ove dvije nisu bile potpune. Neki dijelovi su se slabo čuli, a neki su bili posve izbrisani, dijelom presnimljeni pa sam „transkript“ dala tati da ga pregleda i što vjernije nadopuni...

Nakon više-manje uspješnih dosjećanja, evo prve priče: “BUNDEVA”! Možda vam na prvi pogled djeluje malo banalno, preobično?! Meni ne! I to ne samo zato što smo silno uživale slušati ju. Do sada sam već naučila kako i najobičnije stvari znaju biti čudesne! Treba se samo malo udubiti. U svemu, i u najsitnijem trunku prašine, skriva se čarobna priča dostojna, ne samo svake kraljevine, pa i one sa zrna graška, nego i knjige koju će čitati mnogi ljudi! Da vidimo kako sada zvuči ta priča o običnoj bundevi! Stisnula sam tipku “Play” i tatin glas je započinjao priču, zapravo razgovor o njoj jer to nije bilo prvi put da nam ju priča: “Neka se pričica lijepo zove... Rekli smo kako?” Dječji glasovi su odgovorili: “Bundeva, bundeva...!” Otac je nastavio: “Dobro. Eto, pričica će nam se zvati “Bundeva”. Zašto baš Bundeva? He! Zašto? Što mislite zašto? Zato što se priča upravo o bundevama...”

Tea

Bilo je već jesensko vrijeme, seljaci su pospremili plodove zemlje koju su još od prošlog proljeća vrijedno obrađivali, u svoje hambare, podrume, sjenike i čardake i mogli su malo odahnuti, zabaviti se...

To su činili na vrlo zanimljive načine tijekom blagdana koji zaredaju u to vrijeme. Posebno zanimljive su bile igre s bundevama. Dječaci bi odrezali gornji dio bundeve, onaj dio sa stapkom koja strši na vrhu i služi za lakše prenošenje, a nalik je na *joystick*. Izvadili bi sjemenje, izrezali oči, nos i usta, a u bundevu stavili svijeću, zapalili i s takvim bundevama-glavama navečer hodali po selu. Djevojke bi iznenađene vriskale, bježale, plašile se svjetlećih glava što bi se iznenada pojavile pred njima. Dječaci bi se smijali. Zapravo su se svi jako dobro zabavljali. Jednog predvečerja dječaci su pravili glave od najljepših bundeva. Na zidiću pored njih sušilo se puno bundevinih sjemenki.

Među njima bila je i jedna sjemenkica ista kao i sve druge, ni po čemu posebna... sjemenka kao sjemenka! Tek, imala je nekoliko smeđih mrljica. Ali tko to primjećuje! No ona baš i nije bila posve obična. Između ostaloga, bila je jako radoznala, bolje rečeno - radoznalija od ostalih.

Pažljivo je pratila što dječaci rade. Najprije se ljutila na njih – zašto režu bundeve kad su već sve životinje nahranjene?